

skaffe de Candidater, som de ansaae for stiftede dertil, ind i Udvalgene, fordi der allerede var sørget derfor ved Afdelingerne. Da nu Afdelinger ikke skulle finde Sted i nærværende Forsamling, forekommer det mig, at Consequentsen taler for, at § 8 modtager den Forandring, som jeg har foreslaaet. Jeg gjentager, at uagtet Majoriteten vistnok ved Sagens endelige Afgjorelse alene er afgjorende, og Minoriteten i alt Fald maa bøie sig derfor, saa bør dog Forretningsordenen ikke være saadan, at den berøver Minoriteten, der allerede, ved at være Minoritet, er i en ufordeelagtig Stilling, Leilighed til at benytte de Kræfter, den har til at gjøre sin Mening gjældende. Her er naturligviis kun Spørgsmaal om en foreløbig Majoritet, om dem, som i Forsamlingen efter den foreløbige Stemning antages at have Overvægt, medens det muligen ved Sagens endelige Afgjorelse kunde stille sig anderledes. At berøve Minoriteten denne Leilighed, forekommer mig ikke at være forsvarligt. Det er vel sagt, at man maa tiltroe Forsamlingen den Takt, at den vil sørge for, at der ogsaa kommer Medlemmer af Minoriteten ind; men jeg maa henholde mig til, hvad en æret Taler derom har sagt, at, dersom man vilde bygge paa den Forudsætning, at der aldeles ikke kunde finde noget Partihensyn i saa Henseende Sted, saa kunde man undvære den største Deel af Forretningsordenen, og jeg maa derhos mene, at, naar der virkelig er Stemning for, at Minoriteterne ogsaa skulle have Leilighed til at gjøre deres Meninger gjældende, saa bør dette ogsaa træde frem i Forretningsordenen, og jeg troer, at den ærede Forsamling vil finde det rigtigere, at Forretningsordenen efterlader et Vidnesbyrd om denne dens Tænkemaade, end at lade sig nøie ved en Forudsætning, som jo vistnok er meget smigrende, men som jo dog ikke i og for sig selv kan være afgjorende.

Ordføreren: Ved Sagens foreløbige Behandling gav jeg mig den Ære at nævne de Grunde, der have bevæget Udvalget til det Forslag, der indeholdes i det sidste Punktum af § 7. Disse Grunde vare væsentligt tre, nemlig, for det Første Bigtigheden af de Sager, hvorom der var Spørgsmaal, dernæst de Sam-

melighedshensyn, som navnlig disse Sager ofte indeholde særlig Opfordring til at iagttage, og for det Tredie Nødvendigheden af Bistanden fra et Udvalgs Side til Formulering af Rigsdagens Beslutninger. Udvalget holder paa det Forslag, som det i denne Henseende har gjort, og har følgelig ikke kunnet tiltræde det Forslag, som den ærede forrige Taler har fremsat. Det vil formeentlig ogsaa let skjønnes med Hensyn til selve den Sag, der her foreligger, at de Grunde, hvorpaa vi have støttet vort Forslag, saavel som det Resultat, der er bygget paa disse Grunde, fuldkommen passe paa den nærværende Sag, selv om man nærer et nok saa inderligt Duffe om, at Sagen maa fremmes saavidt muligt uden noget Ophehd. Men, gaaer man ud fra, som den ærede Forslagsstiller gjorde ved den foreløbige Behandling, at Sagen indeholder Stof til forskellige Indvendinger, saa mener jeg, at det heraf end ydermere er klart, at et Udvalgs Behandling meget vel passer paa denne Sag. Hvad angaaer det Forslag, der er stillet til § 8, om at Udvalgsmedlemmerne skulde kunne vælges ved en Trediedeel af Stemmerne, da har Udvalget ikke kunnet gaae ind derpaa efter de Antecedentia, der foreligge. Det er vel sandt, at det foreliggende Foreslag stemmer med Landstingets Forretningsorden; men det er vist, at det, der er Regel i Landstinget, fremgik nemlig af en ubetydelig Differens, nemlig af en Majoritet af 24 Stemmer mod 20, og Udkastet er overensstemmende baade med Folkethingets Forretningsorden og med Forretningsordenen for Rigsdagen i 1848—49, og, naar nu Udvalget gik ud fra disse forskellige Antecedentia, kunde vi umuligt antage, at den høitærede Rigsdag vilde i den nærværende Forretningsorden, der berører høist vigtige Sager, vedtage Valget af Udvalgsmedlemmer med en ringere Majoritet end den, der er gjældende i Folkethingets Forretningsorden, og stemmer med, hvad der historisk er gaaet forud for det, der i dette Øieblik foreligger.

Lehmann: Hvor stor Utilbøielighed jeg end har til at indlade mig paa noget Slags Siilerettelse, noget, som i sin Tid i de raadgivende Stænder kun havde faaet altfor megen Fremgang, kan jeg dog ikke Andet end gjøre